

Spartańskie warunki
zakwaterowania
rekompensuje
dziewicza przyroda

JERZY GOLBIAK

Odkrywanie Kamczatki

Kamczatka to cudowna kraina, którą 300 lat temu odkryli ruscy Kozacy. Rosjanie do dzisiaj mało wiedzą na jej temat, a większość mieszkańców innych krajów nic o niej nie słyszała.

Choć w XX wieku samoloty przybliżyły Kamczatkę do Europy i Ameryki, ta nadal pozostawała niedostępna. Do niedawna bowiem Półwysep Kamczacki był jednym z najbardziej strzeżonych miejsc Związku Radzieckiego. Do 1990 roku nie mógł przebywać tam żaden obcokrajowiec, a Rosjanie tylko za specjalnym pozwoleniem. Obecnie cudowny świat Kamczatki jest jakby na nowo odkrywany przez grupy wulkanologów, turystów i myśliwych. Czarne plaże nadbrzeża, dymiące wulkany, ośnieżone szczyty i tryskające gejzery przyciągają swym zagadkowym urokiem. Do serca tej bajkowej krainy wiodą niedźwiedzie tropy. Kto chociaż raz widział tę ziemię, marzy, by tam powrócić. ■

Więcej informacji o polowaniach na Kamczatce można uzyskać u autora, tel. 0 604 186 107, www.niwa.siedlce.pl

Niedźwiedzie w południowej części półwyspu są znacznie większe od tych, które żyją na północy. Ma na to wpływ baza żerowa w postaci wielkiej ilości łososi, których kilka gatunków cyklicznie wchodzi na tarło do rzek południowej Kamczatki. Tutejsze niedźwiedzie osiągają 600 kg wagi; polowanie na tego zwierza zalicza się do najbardziej niebezpiecznych. Sezon trwa w maju oraz od września do końca grudnia.

Północna część Kamczatki, czyli rejon Pienżenski i Alutorski, to najlepsze miejsce na strzelenie kapitalnego łosia, którego waga dochodzi do tony, a poroża – do 50 kilogramów. Najodpowiedniejszym terminem polowania na byki jest koniec września i początek października. Zaczynają się wtedy gody, a po pierwszych przymrozkach prawie nie występują meszki – zmora myśliwych.

Polowanie na barana kamczackiego, który jest cenioną i poszukiwaną zdobyczą, wymaga od myśliwego – jak wszystkie polowania wysoko w górach – niesamowitej wytrzymałości. Sezon trwa od sierpnia do końca października. Rekordowe trofeum – rogi barana strzelonego w 2005 roku – to 117 cm; średnia długość rogów wynosi 95 centymetrów. W północnej części Kamczatki baran jest nieco mniejszy niż na południu.

Polowanie w południowej części półwyspu, gdzie płynie największa rzeka Kamczatka, może odbywać się z łodzi, podjazdu „wiezidłem”, z podchodu lub konno. Na północy klimat nie sprzyja rolnictwu i nie da się tam utrzymać koni, więc możliwości polowania są ograniczone do podchodu i – najbardziej skutecznego – poszukiwania zwierzyny helikopterem Mi 8. Największa rzeka w tej części, Pienżina, pozwala na poruszanie się łodzią motorową, reszta rzek jest jednak niespławna, za to obfituje w bogactwo ryb.

